

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΙ ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΙ.

Τύπο Βλαστού Σκορδέλη.
Η ΕΩΡΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ. Μυθιστορία του Ζαρί.
ΤΑ ΠΑΡΚΕΡΙΚΑ. Τύπο Ι. Τυπωλίδου.

ΣΚΕΨΕΙΣ : 'Εκ τῶν τοῦ Πώλου δὲ Κόκ.

ΧΡΟΝΙΚΑ : 'Η Εὐφυΐα τῶν κοράκων.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ : 'Ο Υπερβολικὸς. 'Εκ τῶν τοῦ Αλφρέδου Μυσσέ.

Η ΕΥΜΕΤΑΚΟΜΙΣΤΟΣ ΟΙΚΙΑ.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ. Διήγημα ἐκ τοῦ Ιταλικοῦ. (Τέλος.)

ΔΕΣΜΗ ΛΔΗΘΕΙΩΝ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ : 'Ο Χορὸς τῶν Νεκρῶν. (Έκ τῶν τοῦ Γιραρδίνου.)

Η ΘΝΗΣΙΜΟΤΗΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΑ, ἐκ τοῦ Αγγλικοῦ. Κατὰ μεταρρ. Μ. Ραζέλου.

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ : Τὸ φαινόμενον τῶν Στεμμάτων.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΟΣ. 'Εκ τοῦ Αγγλικοῦ, ὑπὸ Μ. Ραζέλου.

ΤΑ ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ ΠΤΗΝΑ.

ΘΕΡΜΑΝΣΙΣ 'Αμαξεστοιχιῶν.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

ΟΙ ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΙ

ΜΕΡΟΣΑ'

'Η ἀπόκρεως.

"Ητο τὸ ἔτος 1464. Οι Τούρκοι ἔγειναν κύριοι τῆς Θεσσαλίας. Οι "Ελληνες εἶνε δοῦλοι ἀρχουσιν οἱ Τούρκοι.

Εἰς τὴν κωμόπολιν Νεζερὸν ὑπάρχουσι δύο γειτονικαὶ οἰκογένειαι, ή τοῦ Φώτη καὶ ή τοῦ Μαξούδη.

Αἱ δύο οἰκογένειαι ήσαν συνδεδεμέναι διὰ μακροχρονίου φιλίας. Δὲν ήσαν πολὺ πλούσιοι, ἀλλ' οὐδὲ πτωχοί.

Μετὰ τὴν πρώτην κατάπληξιν, ήν· ή ἀγρία κατάπτησις εἰς πάντας ἐνέσπειρεν, ἄρχισαν βαθμηδόν νὰ συνέρχωνται οἱ χριστιανοὶ εἰς ἑαυτοὺς, να σκέπτωνται περὶ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Τὸ παρελθόν παρῆλθεν.

Οἱ δεινοὶ καιροὶ στενότερον συνέδεσαν τὰς φιλικὰς οἰκογένειας.

Διὰ νὰ δύνανται καὶ τὰς νύκτας νὰ συνέρχωνται εἰς συνανακτροφὴν, κατεσκεύασαν εἰς τὸ μεσσότοιχον π. α. π. π. δ. ρ. τ. i., ἵνα δι' αὐτοῦ ἀφένως συγκοινωνῶσιν.

"Ητο ή παραμονὴ τῆς ἀπόκρεως.

Πρότερον, ποτὲ δὲν ἀπόκρεων αν μόναι αἱ δύο οἰκογένειαι πάντοτε συνήρχοντο εἰς τὴν ἑτέραν τῶν οἰκιῶν καὶ ἐδείπνουν ὅμοι, τούθ' ὅπερ οἱ πάντες σχεδὸν ὅμοιως ἔπραττον.

Τὴν συνήθειαν ταύτην εἶχε διεκόψει ἐπὶ τινὰ ἔτη ὁ φόδος, ὃν οἱ κατακτηταὶ πανταχοῦ ἐνέσπειραν.

Τῷ 1464 ἐν τούτοις ή οἰκογένεια τοῦ Φώτη ἀνήγγειλεν εἰς τὴν τοῦ Μαξούδη ὅτι θά ξέθωσι γὰ καὶ μ. ο. σ. ν πάλιν μ. α. δ. i. τ. ἡ ν. ἀ. π. ο. κ. ρ. ἀ., καὶ εὔθυνοι μετεκόμισεν ἀπὸ τὸ παχραπόρτι ὅλην τὴν ἀποχρητικὴν προτομασίαν.

Τὸ γεγονός προυκάλεσε προφανῆ ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην εἰς τὰ μέλη ἀμφοτέρων τῶν οἰκογενειῶν.

Μετ ὅλιγον ή ὑπηρέτρια, δούθουμένη ὑπὸ τῆς μεγαλειτέρας θυγατρὸς τοῦ Μαξούδη, ἔστρωσεν εἰς τὸ μέσον τοῦ θυλάμου πλατύτατον τετράγωνον τραπέζομάνδυλον, ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῷ κέντρῳ τὸ ζύλιον τ. ρ. i. σ. κ. ἐ. λ. i. o. ν καὶ ἐπὶ τοῦ τρισκελίου ἐτοποθέτησε πελώριον χάλκινον ταψί. Πέριξ δ' αὐτοῦ ἐκάθησαν ἐπὶ ποσκεφαλαίων μακρῶν 12 ἐν ὅλῳ συνδαιτυμόνες, ἐπτὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Μαξούδη καὶ πάντες τῆς τοῦ Φώτη.

Παρετέθησαν πυλυποίκιλα φαγητά· εἰς τῶν μικροτέρων παιδιῶν ἀπήγγειλε τὴν ἐπιτραπέζιον εὐχὴν, καὶ ἤρχισαν ὅλοι γεύσμενοι. Ή ἐστίασις ἔξηρκολούθησεν ἐν ἀδιαπτώτῳ εὐθυμίᾳ· ἔκαστος ὅμως ἡδύνατο νὰ διακρίνῃ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ εὐθυμίᾳ τὰ ἔγχη βαθείας, τινὸς μελαγχολίας, παραγκωνισθείσης μὲν προσωρινῶς, ἀλλὰ πάντοτε κατεγγύσης τὰς καρδίας τῶν συνδαιτυμόνων.

Αἱ συνδαιλέξεις ἔγινοντο μᾶλλον σιγαλῇ τῇ φωνῇ. Δύο παιδία διωδεκατη περίου ηρχισάν νὰ τραγῳδῶσιν, ἀλλ' εὐθὺς οἱ ἡλικιωμένοι διέκοψαν αὐτά.

— Μή, παιδία, μὴ τραγούδια· νὰ μὴ ἀκουνόμεθα.

Οἱ ἀρργηγοὶ τῶν δύο οἰκογενειῶν ἤσαν σχεδὸν ὅμηλικες, ἔχοντες ἡλικίαν 40—45 ἔτῶν.

'Ο Μαξούδης ἦτο εὐτραφέστερος, προγάστωρ μᾶλλον, κεκαλλωπισμένος, μὲ λευκὴν ἐπιδερμίδα ως σκιατροφής, μὲ τὸν μύστακα ψαλλιδισμένον. "Ολον τὸ ἔξωτερον τοῦ ἐδείκνυεν ἀνθρωπὸν ἀγαπῶντα τὴν εὐμάρειαν καὶ εὔκολον εἰς τὸ ὑποχωρεῖν καὶ συμβεβάσεθαι.

'Ο Φώτης εἶχε τι· τὸ τραχύ· αἱ πυκναὶ ὁφρῦς αὐτοῦ αἱ κατὰ τὸ μεσόφρουον ξιφοειδεῖς πρὸς τὸ μέτωπον ρυτίδες, τὸ εὐθυτενές τοῦ ἀναστήματος, τὸ συγεφύγιμον τὴν περιβολής, τὸ ὀλιγόλεγον, πρόσεδιδον ἀγδρά μὲ ἰσχυρὸν θέλησιν, μὲ ἐπιμονήν, μὲ πεποιθήσεις τὰς ὅποιας δύσκολον ἦτο νὰ μεταβάλῃ.

Δύο σχεδόν ὥρας παρέμειναν οι συνδαιτυμόνες εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐπειτα ἡγέρθησαν, αἱ δὲ ὑπηρέτριαι ἀπήγαγον τὸ ταψί ὅμοι μὲν τὰς παροψίδες καὶ τὰ περιστεύματα τῶν ἐδεσμάτων, ὑστερα ἐσκήωσαν τὸ τρισκέλιον καὶ τὰ προσκεφάλαια καὶ περισυνέλεξαν τὸ πλακτὸν τραπέζουμάνδηλον.

Οἱ συνδαιτυμόνες τότε ἐκάθησαν ἐπὶ τῶν περὶ τοὺς τρεῖς τοίχους τοῦ δωματίου ἀνακλίντρων, καὶ ἐδέθησαν εἰς συνομιλίας ἀποχωρισθέντες εἰς ὅμιλους μικροὺς καθ' ἥλικίας.

Οἱ Φώτης καὶ ὁ Μαξεύδης ἐκάθηντο πλησίον

— Ἐμαθεῖς, Μαξεύδη, τὴν αἰσχρὰν καὶ ἀπαισίαν πρᾶξιν τοῦ Πρωτονοτάρου;

— Ταῦτα, κύρ, Φώτη, ἀλλὰ τι νὰ σ' εἴπω; δὲν τολμῶ νὰ χαρακτηρίσω τὴν πρᾶξιν του ὡς αἰσχράν·

— Τι λέγεις; Τι εἶναι λοιπὸν τὸ αἰσχρὸν, δὲν ἡ προσοσία δὲν εἶναι αἰσχρά! Οἱ Πρωτονοτάροις ἡρογήθη, ἐποδοπάτησε τὰ ιερώτατα εἰς πάντα ἄνθρωπον, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα.

— Δὲν ἀντιλέγω ἀλλὰ τέλος πάντων, ὅπως κατήγεται τησαν τὰ πράγματα . . .

— Τι ἔχουν νὰ κάμουν τὰ πράγματα μὲν τὴν ψυχὴν μας, μὲ τὴν θελήσιν μας, κύρ Μαξεύδη; Οἱ κατακτηταὶ δύνανται τὰ πάντα νὰ πράξωσιν, ἀλλ' οὐδεμίαν δύναμιν ἔχουσιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς μας, ἐπὶ τῆς θελήσιν μας, ἐπὶ τῶν φρονημάτων μας.

— Κύρ Φώτη, δέκα ἔτη ἔκλεισαν ἀπὸ τὴν ἐπισύναν ἡμέραν τῆς 29 Μαΐου, καὶ διατρέχομεν τὸ ἐδέκατον. Εἶδες; βλέπεις ἐλπίδα τινὰ δύοθεν δήποτε ὑποφύσκουσαν; Τίποτε! οἱ πάντες μᾶς ἔγκατέλιπον, καὶ αὐτὸς ὁ Θεός.

— Εάν, Μαξεύδη, ἐμμένωμεν εἰς ἀρχὰς τινας, ἔχοντες βεβαίως ἐλπίδας, τοῦτο δὲν εἶναι κατόρθωμα, δὲν εἶναι ἀρετὴ εἶναι κερδοσκοπία, εἶναι δάγκειν ἐπὶ τόκῳ πρεσβείω ὅτι πρέπει νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὰς πεποιθήσεις ἡμῶν ἀκριβῶς, δὲν πᾶσα ἐλπίς διαγραφῇ. Μ' ἔγνοεῖς;

— Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι αἱ θεωρίαι αὔται, κύρ Φώτη, εἶναι ὀρατοί: ἀλλ' εἶναι θεωρίαι. Εγκαίρεις οἰκογένειαν, παιδιά, ἀποθλέπομεν εἰς τὸ μέλλον. Αληθινά, ἐπεκένθητος τὸν γένον Μουδίρην Χαρούκ μπένη;

— Αγ τὸν ἐπεσκέψθην! Καὶ τὶ ἔχω νὰ κάμω μαζὶ του; Θὰ εἰπῆς ὅτι ἡδυνάμην νὰ τὸν πνίξω. Ἐπειδὴ δύμως ἐν τοικύτῃ περιστάσει θὰ εύρισκετο ἀλλοις νὰ σταλῇ εἰς τὴν θέσιν του, εἶναι περιττὸν καὶ πρός αὐτὸν τὸν σκοπὸν νὰ διευθύνω τὰ έγκατά μου πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Α μι ρ α.

Ο Μαξεύδης ἐγέλασε.

— Νὰ τὸν πνίξῃς; γνότιμος εἶσαι, κύρ Φώτη. Εγώ δύμως ἐπεσκέψθην τὸν Μουδίρην καὶ μάλιστα τοῦ ἐφίλησα τὴν ποδιάν.

— Σὲ συγγκάρω! Αγ καὶ δὲν ἐπερίμενα τοιούτον ἡρωϊσμόν.

— Τι νὰ κάμω, κύρ Φώτη; Εγώ τὴν γυναικά μου, ἔχω πέντε παιδιά. Πρέπει νὰ ζήσωμεν, καὶ διὰ νὰ ζήσωμεν, πρέπει νὰ τὰς ἔχωμεν καλά μὲ τοὺς ἀγάδες.

— Καὶ ἔγὼ δὲν περιφρονῶ τὴν ζωὴν, εἶναι θεῖον δῶρον. "Ω! μοὶ ἀρέσει νὰ ζῶ, θέλω νὰ βλέπω τὸν ἥλιον· ποτὲ δὲν θέλω νὰ τοκούνησω. Φρονῶ δύμως ὅτι διὰ νὰ ζήσω δὲν μοὶ εἶναι ἀπαραίτητας ἀναγκαῖα ἡ ποδιά τοῦ Μουδίρη. Καὶ ἀν ποτε χρειαζόμενη νὰ κάμω ἐκλογήν μεταξὺ ζωῆς μὲ φιλήματα ποδιάς, καὶ θανάτου, οὐδὲ στιγμὴν θὰ διστάσω νὰ προτιμήσω τὸ δεύτερον.

— Καὶ δύμως, φίλε μου κύρ Φώτη, τὸ ἀπλούν

κείνο φίλημα μοὶ ἔδωκε — τὶ νομίζεις; — τὴν παρεδρίαν εἰς τὸ Μιζλίσι. Ο Μουδίρης μὲ διώρισεν Ἀζάν. Ἐπειτα ἐνθυμεῖσαι τὶ λέγεις ὁ Αἴτωπος περὶ τῆς δρυός καὶ τῆς καλαμίδας.

— Ἐνθυμεῖσαι ἀλλὰ δὲν λησμονῶ ὅτι ὁ Αἴτωπος εἰμιορεῖ νὰ ἡτο σοφὸς μυθοποιὸς, ἢτο δύμως διὸ οὐ λογίας ἐκ Φρυγίας. Εγώ, Μαξεύδη, ποτὲ δὲν ἐπεθύμουν νὰ μηκιανάρως.

— Αμμα, τὶ λοιπὸν, κύρ Φώτη, ἔγω καὶ σὺ θὰ πολεμήσωμεν τοὺς Τούρκους; Νὰ ή ὥρα!

— Δὲν πρόκειται, φίλε Μαξεύδη, νὰ πολεμήσωμεν ἐπὶ τοὺς παρόντος τοὺς Τούρκους· πρόκειται περὶ ἄλλου οὐσιωδεστέρου, πρόκειται νὰ νικήσωμεν διὸ οὐ λογίας ἐκ ουρανοῦ. Τοὺς Τούρκους θὰ πολεμήσωμεν καὶ θὰ νικήσωμεν οἱ ἀπόγονοί μας, δέταν ἔλθηρος καὶ καριδός, καὶ θὰ ἔλθηρη. Άλλα εἰς τοὺς ἀπογόνους τούτους, καὶ πρῶτα πρῶτα εἰς τὰ τέκνα μας, ἀν παραδίδωμεν δυστυχῶς πατρίδα δούλων, εἶναι ἀνάγκη νὰ κληροδοτήσωμεν φρόνημα γενναῖον καὶ μῆτος ἀδιάλλακτον κατὰ τῶν τυράννων τῆς πατρίδος.

*Ενταῦθα διεκπέρα ἐπὶ μικρὸν ἡ ζωηρὰ συνδιάλεξις.

Ο Μαξεύδης ἔφενετο συλλογισμένος καὶ τεταπεινωμένος οἱ δόθηκαί τοῦ Φώτη ἐξέφραζον ὑπερηφάνειαν καὶ μεγάλωσφροσύνην.

Μετά τινα λεπτὰ σιγῆς ὁ Μαξεύδης εἶπε σιγαλῇ τῇ φωνῇ:

— Καὶ δύμως, κύρ Φώτη, τρεῖς προεστῶτες τῆς Λαρίσης, ἐπτά δὲ τῶν Ιωαννίνων καὶ πολὺ περισσότεροι τῆς ἄνω Ήπειρου δὲν ἐφίλησαν μόνον τὰς ποδιάς Μουδίρων καὶ Πατσάδων, ἀλλ' ἐδέκυθησαν καὶ τὸ μωκεθανικὸν θρήσκευμα.

— Δὲν δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω.

— Σοὶ τὸ βεβαίωγα μοὶ τὸ ἀνεκσίνωσεν ἐμπιστευτικῶς ὁ Χαρούκ μπένης. Καὶ τὶ νὰ κάμουν; "Άλλως, θὰ ἐδημεύσοντο τὰ κτήματά των, καὶ δὲ κεφαλαὶ αὐτῶν θὰ ἀπεκπόνητο.

— Τοιαῦται κεφαλαὶ ἀποκοπομέναι τοῦ τραχήλου η ἴσταμεναι ἐπὶ αὐτοῦ μίαν μόνην διεκφράν παρουσιάζουσιν, ὅτι ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει κινοῦται τὴν σιρήνην καὶ καταδρογθεῖσουσι.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ εἴπω, φίλε κύρ Φώτη, ὅτι πάντες αἱ λίγες πρὸς τὴν θεολογίαν. Αὐτά, τὰ δύοτα λέγεις, εἶναι καλά καὶ ἄγαν, ἀλλὰ τι νὰ συεῖπω; ὁ παληρόκοσμος . . .

— "Ο κάστορες, κύρ Μαξεύδη, παλαιός η νέος, διέλου δὲν παξει. Πρόσκατις εἶναι τὸ ὅτι δὲν εἰμιορεῖ τις νάζηση ἐν ἀρετῇ, ἐν ἀνεξαρτησίᾳ, ἐν φρονήματι. Εἶναι ἐπιχείρημα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς χαρακτήρων. Εἶναι μάλιστα πλάνη, ἡ τις ἐπιστρέψεις αἱ τέσσαρες τοῦ πατέρα τοῦνταν εἰς αὐτήν. "Ακουσοῦ, Μαξεύδη! ὅταν πρό τινων αἰώνων οἱ Φράγκοι μὲ πρόφατον ὅτι θέλουσι νὰ ἐλευθερώσωσι τοὺς ἀγίους Τόπους, κατέστρεψον τὰς χώρας ἡμῶν καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐν ικανοῖς ὡς δεσπόται καὶ κατακτητοί, καὶ τότε ἀδύνατοι κεφαλαὶ ἔσπευσαν νὰ ἐξομάσωσι τὴν ὁρούδεξον πίστιν καὶ γάλησωσι τὴν ἀκραρινήν τοῦ παπικοῦ σανιδάλου, ἐκπίστρεψεν νὰ διατηρήσωσι τὰς ἀγάθας ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐξωμοσίας των. Τι ἔγειναν οἱ ἐξωμόται; "Ερωτήσε τὴν Θεοσαλογίκην καὶ τὰς νήσους τοῦ Αίγαίου. Εἶναι σκουπίδια, τὰς ἐποίεις ἐσάρωσε πρὸ πολλοῦ ή περιφρόνησε τῶν τέτεις ισχυρῶν, τοὺς ἐποίους ἐπροσκύνησαν, καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν ὄμοειδῶν των.

— Εν τούτῳ, ἡ λοιπὴ συνακατεστροφὴ διεπειδαῖς παιζουσα ἀθώα παιγνίδια, ἐνῷ σιγαλῇ τῇ φωνῇ ὑπετονθέρπεις καὶ ἄσματά τινα, ἀλλοτε δ' ἐξερρήγησεν τοὺς ἐποίους ἐπροσκύνησαν, καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν ὄμοειδῶν των.

Οι δύο σίκαδεσπόται μετά τὴν σοδαράχνην συνδιάλεξιν ἐπλησίασαν καὶ αὐτοὶ τὸν ἄλλους, μετέσχον τῶν παιδιῶν, ἔπειταν εἰς δὲ αὐτοὺς λέγειν τὸν παῖδα τοῦ λαοῦ, τὸν ἀλλά τοῦ πατέρα καὶ τὴν γῆν αὐτοῦ.

Ἡ διασκέδασις αὕτη παρετάθη μέχρι τοῦ μετονυμίου δύο ἡ οἰκογένεια τοῦ Φώτη καλύνυκτίσασα καὶ εὐχηθεῖσα ἐλαφράχνην σαρκωστήν καὶ τὸ ἄγριον Πάσχα μὲν γέγειν, ἀπεγχώρησεν.

ΜΕΡΟΣ Β'.

Μυστικὴ συνεδρία σιεντῷ Διοικητῇ φιλοτεχνίᾳ της Αρχής Λαρίσης.

Δύο σικεδδον μηδηνας πρὸ τῆς ἀνωτέρω σίκαρισεις κακῆς συηγῆς, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ἐγίνετο μέμφις συμβούλιον εἰς τὸ ἐν Λαρίσῃ καὶ ο γάρ ιον τοῦ Πατασᾶ. Πρὸ δὲ λίγους εἶχε φθάσει ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ νέος γενικὸς Διοικητής τῆς Θεσσαλίας Νεφερέδηλην πασσᾶς. Οὗτος εἶχε προσκαλέσει τὸν ἀνωτάτους πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς μεγιστᾶντας εἰς τὸ Κονάκιόν του, ὅπως συνδιατεθεῖσι περὶ τῶν συμφερόντων καὶ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ Δουβλενίου.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ συγκλήθον περὶ τὸν 30, οἱ τὰ πρῶτα φέροντες τῶν Μουσουλμάνων.

Οἱ προσκεκλημένοι προσερχόμενοι ἐξέδραλον ἔξωθεν τῆς αἰθούσης τὰ σάνδαλα αὐτῶν, εἰσερχόμενοι δὲ εἰς αὐτὴν ἐχιρεύτικον τὸν Πατασᾶν μὲν τὸ σεῖλον μὲν ἀλλὰ λέκκην μὲν, ἐπροσχώρουν μέχρι τοῦ αὐτοῦ καὶ ὑποκλινόμενοι ἐδεκριψίας ἀπεσύροντο καὶ ἐκάθιστο σταυροποδητὴν ἐπὶ τῶν σοφάδων τῶν πέριξ τῆς αἰθούσης, σοδάροι, μὲν καθειμένους πώγωνας, μὲν πρόσωπα τὰ ὄποια, ἀντὶ ἔθλεπες ἐκ τῶν κάτω, παρίστανταν ὑπερτάχνην ἀγερωχίαν, ἀντὶ δὲ τῶν ἀνω, χαμερπεστάτην δουλοφροσύνην. Ἡ δὲ σοφία των διέλαμπε διὰ τῆς σοδαρᾶς σιγῆς καὶ τοῦ συγερούχουσιοῦ.

Ἄροῦ συνηθροίσθησαν ὅλοι καὶ προσερχόμενοι εἰς αὐτοὺς σιορούμενοι πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον, καὶ εἴπει,

— Οὐαλλάχ καὶ ὁ Προφήτης αὐτοῦ ἐδοκίθησαν τὸν Πατισάχη, οὗ τὰ ἔπη εἴησαν πάμπολλα, νὰ νικήσῃ τὸν ἀπιστὸν Ἐλληνα Αὐτοκράτορά τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εὐχαριστούμεν τὸν Ὀλλάχ καὶ τὸν μέγαν Προφήτην αὐτοῦ, ἀλλὰ οὐδὲν πράγμα εἴνει ἀπατηλότερον τῆς νίκης. Οὐδὲν σημαίνει ὅτι ἐνικήσαμεν, τὸ πᾶν εἴνει νὰ κρατήσωμεν τὸν καρπούς τῆς νίκης.

Μή περιφρονεῖτε τὸν ἡττημένους. Μετὰ τὴν νίκην ἴσχυρότερος εἴνεις ὁ ἡττηθεὶς... Χρειάζεται προσοχή, πανουργία. Πρέπει νὰ κερδίσωμεν ἐκ τῶν ἡττημένων συμμάχους φίλους ἀντὶ πάσης θυσίας. Διὰ νὰ γείνωσι δὲ φίλοι μας, πρέπει νὰ ταυτισθῇ τὸ συμφέρον τῶν Ἐλλήνων, τῶν προσύγνωτων δούλων μας, μὲν τὸ ἡμέτερον συμφέρον πρέπει νὰ γείνωσι τινες μουσουλμάνοι, ν' ἀναδείξωμεν αὐτοὺς δεσπότας, τυράννους τῶν ὅμοιον των, σκληροτέρους ἡμῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀς μεταχειρισθεῖμεν ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλάς, κολακείας καὶ ἀγριότητα, ἀγάπην καὶ ὄργην. "Ἄς κλείσωμεν τὸν δρθαλμούς πρός πᾶσαν κατάγρησιν. — Μ' ἐννοεῖτε, πιστεύω.

— Ἔχει δίκαιοιον ὁ ὄφθαλμος τοῦ Πατισάχη, ἀπεκρίθη εἰς λευκογένειος Μουσουλμάνος. Εἰς τὴν Βοσίλιαν καὶ Ἐρζεγοδίνην τὸ σοφὸν τοῦτο μέτρον ἐφηρμύσθη καὶ ἐπέτυχε θαυμασία. Εἴνε ἀληθές ὅτι οἱ Ἐλληνες δὲν εἴνεις Σλαβοί, εἴνεις πολὺ δύσκολοι. Ἄλλα τοῦτο σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ διπλασιάσωμεν τὰς προσποθείας μας.

— Διπλασιάστε, δεκαπλασιάστε τὰς προσποθείας σας πρέπει εἰς τῶν Ἑλλήνων νὰ προσελκυσθῶσι σύμμαχοι, φίλοι πιστοί. Ο Πατισάχη θά μάθῃ τὰ δύο ματαί ἐκείνων οἵτινες θά ἐργασθῶσι μὲν ζῆλον. Εἰς πᾶσαν πόλην, εἰς πᾶν χωρίον πρέπει νὰ θέωρηθῶσι προδόται· πανταχοῦς ὑπάρχουσι χλιαροί ἀνθρώποι μὲν ἐλαστικήν συνείδησιν. Οι τοιούτοι νὰ εὐρεθῶσι, μᾶς εἴνεις χρήσιμοι, θεσην ἀποστροφήν: αἱ ἀισθάνεται πᾶς πιστός πρὸς τὰ τοιαῦτα ἀνδράριξ. Πρέπει νὰ φανῶμεν ὅτι ἀγνοοῦμεν, ὅτι τυμῶμεν αὐτοὺς μέχρις οὗ τοὺς χωρίσωμεν ἀπὸ τοὺς ἰδιούς των διὰ κάστας ὅτον τὸ μεταξὺ Παραδείσου καὶ Κολάσεως. Γιστερά, ἀρήσκατε τοὺς δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐπισθόρυμήσωσιν· ἐδέθησαν δὲ ἀρρήκτου δεσμοῦ εἰς τὸ ἄρμα μας, θὰ τοὺς σύρωμεν, θὰ ἔρπωσι κατέπιν μας.

Αναπτυξάς οὕτως ὁ Πατασᾶς τὸ πρόγραμμά του, ἔξηγήσας τὰς ὑψηλὰς δόησης του, ἐσηκώθη ἀλλὰ πρὶν οὔτος κινηθῆ ἐγίρθησαν ὅλοι. ὑπεκλιθησαν ταπεινότατα καὶ ὁ εἰς μετά τὸν ἄλλον ἔξηλθον.

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Οὐαλλάχ Μαξούδης γίνεται ταξιδιώτης. Μετεστρέψει τὸ παρόντα καὶ τὸν καταλάθων.

Ο Μαξούδης ἦτο ἀπὸ τοὺς λεγομένους καὶ λοιστούς μαρτυρούς, ἤγάπα τὴν οὐλοπέρασιν ἀλλ' ἀπεστρέφετο τὴν ἐργασίαν· ἦτο φιλόδοξος, ἀλλὰ δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἐκνιστήτα· ἤγάπα τὰς τιμὰς καὶ ἐπιδείξεις, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὰ πλεονεκτήματα, διὸ διὰ τοὺς τιμαὶς ἀποκτῶνται. Ή σύζυγός του ἐτρελαχίστητο διὰ πολυτελεῖς ἐνδυμασίας καὶ κοσμήματα.

Ο Χαδούς μπένης, τὸν ὄποιον ἐλθόντα ἔσπευσεν ἀμέσως διατηρούσαντας τὸν ἐπικεφαλήν, καὶ νὰ φιλήσῃ τὴν ποδίν του, δὲν ἔθράσυεν νὰ ἐγνωθῇ τὸν ἄνδρα.

Ἐφέρετο πρὸς τὸν μεταξύ τοῦ πάπειρος εἰς τὸν πατέρα του, οὐδὲν εἰπεινεῖν εἰς αὐτὸν εὑρίσκειν. Πάντα ταῦτα ἐκλόνισαν τὸν ἐλαφρὸν ἐγκέφαλον τοῦ Μαξούδη.

— Ημέραν τινὰ λέγει πρὸς αὐτὸν διατηρούσας:

— Κρήμα, μαξούδη, νὰ εἰστει καὶ χριστιανός, καὶ νὰ ἐμποδίζεσαι ἀπὸ τὸ λαμπτόν μέλλον, τὸ ὄποιον ἀνοίγεται ἐνώπιον σου! "Αγαθό Μουσλήμ, θὰ ήσσο τώρα Μοτεσαρίφης Τρικαλάων,

Ο Μαξούδης εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἡσθάνθη σκοτοδινίσιν, καὶ εὐθὺς συνελθὼν ὑπέλαθε.

— Μπένη μου, ἐκνε τοῦτο νομίζεις ἐμπόδιον, ἀπατάσαι.

Καὶ ὑψώσας τὴν φωνὴν, προσερχόμενη.

— Εἰς εἰναι διατηρούσας αὐτοῦ διατηρούσας!

— ΟΜαξούδης ἔγεινε Τούρκος διαθλιός!

Τὴν αὐτὴν νύκτα, τριάντα τρικτιέδες ἐπολιόρκησαν τὴν οἰκίαν τοῦ Φώτη. Μάχη ἀληθῆς συνήρθη ἐν τῇ σκοτίᾳ. Τὴν ἐπιούσαν, πρὶν ἀντεῖλη ὁ ηλιος, οἱ ἔντρομοι γείτονες εἶδον ἐν τῇ κύλη φονευμένην τὴν σύζυγον τοῦ Φώτη καὶ τὰ δύο θυγάτριά του πληγίσιν αὐτῆς ἐκτὸς δὲ τῆς οἰκίας αἴματα πολλά.

Μετά τινας ημέρας ἐγνώσθη ὅτι διατηρούσας τὸν θεραπευτήν τοῦ Φώτης μετὰ τοῦ θεραπευτού εἰς τὰ ἀπρόσιτα ὅρη τῶν Ἀγράφων ἀρχηγοὶ διμάδος ἐγόπλων ἀνδρῶν.

ΜΕΡΟΣ Δ'.

Μετεστρέψει τὸν 25 της Αρχής.

— Η δέξα τοῦ έξωμόστατος Μαξούδη ήσσο βραχεῖα.

Οι μπένδες τὸν ἐφθόνησαν καὶ τὸν κατέστρεψαν. Ὁ Ε-παύθη τῆς θέσεώς του, ἡ περιουσία του ἐδημεύθη, καὶ ὑπὸ τῆς λύπης τοῦ ἀπέθανεν.

Ἡ σύζυγός του ἔζη ώς ὑπηρέτρια εἰς τὸ Χαρέμι τοῦ πατού τῶν Φρεσκάλων. Ἐκ τῶν υἱῶν του, ὁ εἶς ἔγεινε ταῦτα μητέρας, δεύτερος ὑπηρέτης εἰς λουτρῶν, αἱ δὲ θυγατέρες του ἦσαν θεραπαινίδες εἰς τὸ Χαρέμι τοῦ Χαρού.

Συμπέρασμα.

Ομοία τύχη ἀναράγει πάντας τοὺς ἀρνησιθρήσκους καὶ ἀρνησιπάτριδας, εἴτε Λατίνοι, εἴτε Τούρκοι, εἴτε Ρουμανοί, εἴτε Βούλγαροι γίνονται.

Ο Φώτης ἔγραψεν ἐλεύθερος· μετά τινα ἔτη ἐπιχρήθειν εἰς τὴν πατρίδα του. Ο Τούρκοι ἐσίδοντο καὶ ἐφοβούντο αὐτόν.

Εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 21 εἰς ἀπίγονοι τοῦ Φώτη ἐμάχησαν τὸ πέρι τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος καὶ ἐδεξάκοντο, ἐνῷ τὸ διονυμα τοῦ Μαξεύδη πρὸς αἰώνων ἦτο ἐσίδεσμένον καὶ τῆς γενεᾶς του οὗτος ἔγραψεν ἐπώθη.

ΒΛΑΣΙΟΣ ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Μυθιστορία τοῦ Ζαρί.

(Συνέχεια.)

— Τὰ ἔγγραφα; ἀπίντησεν ἡ Ἀξέλ...

— Ναι, τὰ ἐν τῷ σάκκῳ ἔγγραφα περὶ ὃν μηδίλησεν ἡ κόρη μου.

Ἡ Ἀξέλ ἔσυρε κάτωθεν τοῦ ἐπανωφορίου τὸ δερμάτινον σακκίδιον, λέγουσα:

— Η μάτηρ μοι ἀπηγόρευσε νὰ τὸ ἀναγνώσω ἡ καὶ νὰ τὰ δώσω εἰς ἄλλους πλὴν τοῦ θείου μου, κύριε δὲν δύναμαι...

— Δύτε μοι λοιπὸν, εἶπεν ὁ κ. Δεστούρης ποσπῶν τὸ σακκίδιον ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Ἀξέλ.

Τὸ ἥνοιξε διὰ γειρᾶς πυρεσσούσης, ἥνοιξε τὰ ἔγγραφα καὶ ἀναγινώσκων αὐτὰ ἀπλήστως, ἔλεγεν ἐν ἐκάστη σειρᾷ ἡ διήρχετο:

— Τοῦτο εἶναι μέγιστε Θεέ! τοῦτο εἶνε! Βλέπω τὸ πιστοποιητικὸν γεννήστεως μιᾶς κόρης, φερούσης καὶ αὐτῆς τὸ διονυμα Ἀξέλ. Ἀλλὰ περὶ υἱοῦ, τίποτε.

Ἡ γειρεψ τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀξέλ ἡς αἰφνήδιον ἐρύθημα ἔβαψε τὴν τρυφερὰν ὄψιν.

Ο κ. Δεστούρης ἔμεινε πρὸς στιγμὴν μὲ τοὺς δρθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ παιδός· εἶτα, ἔγειρόμενος μεθ' ὅρμης, ἀνέκραζεν:

— Ελθὲ λοιπόν, ἐλθὲ, ἀνέψια μου, εἰς τὰς ἀγκάλας μου!

Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις, τὴν ἔκπληξιν καὶ τινας ἐπεξηγήσεις:

— Μεῖνον ἐδῶ, εἶπεν δ. κ. Δεστούρης, περίμενε με.

Καὶ ἔξηλθε τοῦ θαλάμου.

Κατέβη εἰς τὴν βιβλιοθήκην κρατῶν ἔτι τὰ ἔγγραφα εἰς χεῖρας. Εὗρεν ἔκει τὴν Λιέδαν καθημένην καὶ ἔξεταζονταν τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου ἐσκορπισμένα χαρτία.

— Σᾶς περιέμενον, πάτερ μου· θήσθε παρὰ τῷ Ερρίκῳ;

— Ὁχι, κόρη μου, σοὶ εἰπον διτι τὸν ἀφῆκα μόνον.

— Εξήταζον ἐπ' ὄλιγον τὰς ἔργασίας σας... μοὶ τὸ ἐπετρέφατε; τὶ εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ σταυρὸς μὲ τὴν μικρὰν αὐτὴν μαύρην σημαίαν ἣν ἔχαράξατε διὰ τῆς γραφίδος καὶ τὸ ἐφωτηγειατικὸν τοῦτο; Εἶνε προφανῶς θλιβερά τις ὑπόθεσις.

Ο κ. Δεστούρης ἐσώρευσε τὰ ἐν τῇ χειρὶ του χαρτία ἐντός τινος σύρτου.

— Ναι, ὑπόθεσις θλιβερό! ἀλλὰ παρ' αὐτὴν ἐπέρχεται καὶ μία φαιδρά! ἐναγκαλίσθητί με, Λιέδα.

— Πόσον εἰσθε συγκεκινημένος, πάτερ μου...

— Συγχάκις σοὶ ἔκαμα λόγον περὶ τοῦ θείου σου, τοῦ τελευταίου μου ἀδελφοῦ τοῦ περιφερομένου ἀρ' ἐνὸς εἰς ἄλλον τόπον πρὸς εὔρεσιν τύχης. Εἶχον ἀπολέσει τὰ ἔχη του ἀπὸ εἰκοσι καὶ πλέον ἐτῶν· ἐγγάριζον διτι εἶχε νυμφευθῆ εἰς Ἰρλανδίαν, ἀλλ' εἰς ποιὸν αὐτῆς μέρος;... οὐδὲν πλειότερον, ἐμαθαμεθ' δλας μου τὰς ἐρεύνας.

— Καὶ ἐμάθετε διτι ζῆ;

— Φεῦ! ὅχι· ἔβεβαιώθη τώρα περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἀλλ' ἔξ απροόπτου ὄλως τύχης ἐπανερίσκω τὸ τέκνον του.

— Τὸ τέκνον του;

— Δὲν μαντεύεις;

— Εἶνε δὲδοιπόρος;

— Ναι, ὁ Ἀξέλ εἶνε ἡ κόρη του!

— Κόρη του; ὁ Ἀξέλ λοιπὸν εἶνε γυνή;

— Καὶ γυνὴ θελκτικωτάτη. Παρατήρησον λοιπὸν προσεκτικῶς τὸ ἀσθενὲς τοῦτο παιδίον, τὰς μικράς του χεῖρας, τοὺς γλυκεῖς του δρθαλμούς... εἶνε διαυγὲς ὡς ἡ ἡμέρα! Πώς συνέβη νὰ μὴ τὸ μαντεύσωμεν;

Αἱ ἔργασίαι μου, ἀρ' ἐνὸς, αἴτινες μὲ ἀπορροφῶσιν, ὁ πρὸς τὸν Ἐρρίκον ἀρ' ἐτέρου ἔρως σου δοτις σὲ πειράγει εἰς τὰ νέφη· η Μίρκα μὲ τὸν Βράγητης καὶ ἡ πρεσβυτερία τοῦ Ραθδάρ, αὐτὰ δλα συνέτειναν εἰς τὸ νὰ περιπέσωμεν εἰς τὴν πλάνην ἐπὶ μίαν δλην ἐθδομάδα.

— Ω! φίλτατε πάτερ, ὅποια εύτυχία! φωνή τις μοὶ ὑπηγόρευε, βλέπεις, νὰ προσκολλῶμαι εἰς τὸν πτωχὸν τοῦτον ὁδοιπόρου· ἀλλὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ ἔξαδελφή μου;

— Επάνω, εἰς τὸ δωμάτιον της· πήγαινε ταχέως νὰ τὴν λάβῃς καὶ ὀδηγήσον αὐτὴν εἰς τὰ διαμερίσματά σου. Θὰ ἔλθω εἰς συνάντησίν σας.

Χ Π

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἔνθα ωραῖα πυρὰ ἀνάπτει, ἡ Λιέδα τοποθετεῖ ἀνάκλιντρον μετὰ προσκεφαλαίου. Ἡχεῖ ἡ δευτέρα ώρα· εἶνε εἰς ἄκρον συγκεκινημένη.